

Wandeling n°14 :
Moulin des Roches :
Durbuy
Bewegwijzering : ■■■

Deze wandeling van sportieve aard door de belangrijke en bruuske hoogteverschillen, laat je terugkijken in de geschiedenis van deze regio van de Middeleeuwen tot op heden.

Vertrek : Villers Sainte-Gertrude (kerk)
Hoogte : 270 m
Afstand : 6 km
Duur : 3 u
Moeilijkheidsgraad : zeer moeilijk
(belangrijke hoogteverschillen)
Aard van de wandeling : interessante
uitkijkpunten

Ons vertrekpunt, Villers Sainte-Gertrude, heeft de eigenaardigheid aan twee abdijen te hebben toebehoord: rond het jaar 1000 behoorde het tot de abdij van Nijvel. De eerste abdis van deze abdij was Sainte Gertrude (leefde in de 7^e eeuw). Vanaf de 17^e eeuw behoorde het tot de abdij van Val-Saint-Lambert. Zij kregen het domein van seigneur Gilles Bouvet, de bouwer van het kasteel dat vandaag de dag de trekpleister is van het toeristische domein.

Bemerk in het dorp de huizen met stukwerk of houten vakwerk die nog steeds standhouden tussen de recentere woningen. Deze bouwstijl ontwikkelde zich in de nieuwe steentijd. Op een harde ondergrond wordt een eiken geraamte gebouwd. De openingen worden opgevuld door houten latten die bepleisterd worden met een mengeling van leem en stro (ook gedroogde koeienvlaaien en water worden als ingrediënten gebruikt.)

Geologisch gezien bevindt Villers zich in een overgangszone, hetgeen ook gevolgen heeft voor de vegetatie. Bij het verlaten van het dorp zie je ter hoogte van het voorbos en de weilanden hier en daar blokken “poudingue” (‘puddingsteen’) uitsteken. (Het is een sedimentair gesteente, de rotsen zijn gevormd door het opeen stapelen van verschillende lagen gesteenten die door een natuurlijke cement bijeen worden gehouden. Zijn naam heeft hij hoogstwaarschijnlijk te danken aan de gelijkenis met de engelse pudding, waarbij de ronde elementen te vergelijken zijn met de rozijnen.)

Een typische bosvogel, de boomklever is vanaf de lente te bespeuren. (’s Winters durft hij zich in de tuinen te begeven.) Dit vogeltje moet niet onderdoen wat betreft acrobatie en lenigheid ten opzichte van de specht of de boomkruiper. De boomklever is een knappe metser.

Hij verbouwt de ingang van zijn nestje zodat het net groot genoeg is om er zelf door te kunnen. Het is het vrouwtje die dit werk op zich neemt, terwijl het mannetje zingt en waakt over de veiligheid van zijn vrouwtje.

De beuk is de boomsoort die hier domineert aan de noordkant. Samen met de eik zorgen zij voor een dicht gebladerd loof. Hij kan tot 40 meter hoog worden met een merkwaardige rechte stam. Hij kan 200 tot 250 jaar worden. Zijn hard hout, zeer veranderlijk en weinig duurzaam wordt vooral als stookhout gebruikt of verwerkt in houtplaat en houtpasta. Als het hout van zeer hoge kwaliteit is, wordt het eveneens gebruikt voor het fijnere timmerwerk.

Het vervolg van de wandeling verandert al snel van reliëf. Even na het zicht over het heuvelachtig landschap van de Aisne-vallei, gaat de weg bergafwaarts naar Roche à Frêne .

Het loont de moeite om even de grote variatie in deze biotoop te bekijken. De hagen zijn grotendeels samengesteld uit sleedoorn (zwarte doornen) en meidoorn (witte doornen), hun blaadjes zijn klein en worden jaarlijks gewisseld. Ze hebben diep ingesneden bladranden met 5 of 7 inkepingen. De talrijke bloemetjes van de meidoorn die in kleine bosjes samenhangen zijn fris wit met een tikkeltje roze. De bloemetjes hangen achter het blad. Bij de sleedoorn groeien de bloemetjes voor het blad.

Verderop bij het vervolg van de wandeling zien we wilde kersenbomen. Ze veranderen jaarlijks van loof en heeft bladen die regelmatig getand zijn. Aan de basis van elk bladsteeltje is hij voorzien van 2 roodgekleurde eikeltsjes. De witte bloesem met 5 blaadjes staan gegroepeerd op het einde van een lange steel. De vruchten zijn kleine rode ronde steenvruchten met een bittere smaak. Ze vormen voor heel wat dieren, zowel vogels als zoogdieren, een belangrijke voedselbron.

Laten we even halt houden om wat kruidenplanten te bekijken. Onder het struikgewas bemerk je misschien een geurviolet. Deze lage bloem die voornamelijk op kalkgrond groeit, geeft van maart tot mei een aangenaam parfum. Als de violet die je vindt niet ruikt dan heb je met een andere soort te maken (violet van Rivin, bosviolet of stekelviolet...). Gedurende de lentemaanden, kleedt speenkruid de borders. Het heeft gele bloemen met 8 tot 12 blaadjes en heeft een grote aantrekkingskracht op talrijke insecten.